

ת"פ 17212/05/16 - מדינת ישראל נגד מרדכי ואנונו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17212-05-16 מדינת ישראל נ' ואנונו
בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד חיים פס

נגד
מרדכי ואנונו ע"י עוה"ד אביגדור פלדמן
וימימה אברמוביץ

הכרעת דין

רקע

בתקופה שקדמה לשנת 1985 עבד הנאשם בקריה למחקר גרעיני (להלן: **הכור**). בשנת 1986 התראיין הנאשם לעיתון בריטי, Sunday Times (להלן: **העיתון הבריטי**) ומסר מידע מסווג ותמונות אותן צילם בהיחבא בעת שעבד בכור. בשל מסירת המידע הורשע הנאשם בעבירות נגד בטחון המדינה ונדון ל-18 שנות מאסר.

לאחר שחרורו של הנאשם מהמאסר, ובכלל זה גם בזמנים הרלוונטיים לאישום, הוטלו על הנאשם מגבלות שונות על מנת לצמצם את הסיכון הבטחוני אשר נשקף ממנו. המגבלות הוטלו על ידי מפקדי פיקוד העורף השונים, במסגרת צווי צמצום והשגחה מכח סמכותם על פי תקנות שעת חרום (להלן: **הצווים**).

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שלוש עבירות של הפרת הוראה חוקית בשל הפרות של הצווים אשר הוטלו עליו. ואלו עובדות האישום:

אישום ראשון

ביום 21.4.13 נפגש הנאשם במלון במזרח ירושלים עם שני אזרחי ארצות הברית, למרות צו אשר אסר עליו לקיים קשר מכל סוג עם אזרחים זרים, ללא קבלת אישור מראש.

אישום שני

בתקופה שקדמה לחודש אוגוסט שנת 2014, התגורר הנאשם בבנין מגורים ברחוב אחואן אלצפא 32, דירה 403 (להלן: **הבנין**). במועד סמוך לסוף החודש, עבר הנאשם לדירה אחרת באותו בנין, מבלי לדווח על כך. באותה העת היה תלוי כנגד הנאשם צו, אשר חייב אותו להודיע למשטרה על שינוי כתובת 48 שעות מראש.

אישום שלישי

במועד סמוך ליום 4.9.15 התראיין הנאשם לחדשות הערוץ השני, ובמהלך הראיון מסר מידע, אשר לא פורט בכתב האישום אלא הוצג לעיון בית המשפט בנספח נפרד על ידי נציגי המאשימה והנוגע לנשק גרעיני שלכאורה נמצא ברשות המדינה (ר' החלטה מיום 26.8.16). באותה העת היה תלוי כנגד הנאשם צו, אשר אסר עליו למסור לכל אדם מידע מסווג אשר הגיע אליו בתוקף עבודתו בכור.

יריעת המחלוקת

הנאשם הודה בחלקו העובדתי של כתב האישום ולא חלק על קיומם של הצווים או על תוקפם.

ביחס לאישום הראשון טען הנאשם, כי האישום הוגש בחוסר תום לב ובשיהוי ניכר, על מנת להקשות עליו בעתירה לבג"צ לביטול צווי ההגבלה. עוד טען כי מדובר באיסור שבוטל בהמשך.

ביחס לאישום השני טען, כי מעבר בין דירות באותו בנין אינו מהווה שינוי כתובת. לחלופין טען, כי גם אם מדובר בהפרה של הצו, בנסיבות הענין מדובר בהפרה מינורית וקלת ערך, החוסה תחת הגנת זוטי דברים.

ביחס לאישום השלישי טען הנאשם, כי הדברים אותם אמר לכתב אשר ראיון אותו לא נודעו לו במסגרת עבודתו בכור, אלא לאחר מכן.

ראיות הצדדים וסדר הדיון

לאור צמצומה של יריעת המחלוקת, חומר הראיות הרלוונטי הוגש בהסכמה. מטעם המאשימה העיד שוטר אשר עיכב את הנאשם בשל המעשה מושא האישום הראשון. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

מכיוון שכל אישום עומד בפני עצמו ומאחר ואין בין הצדדים מחלוקת עובדתית (למעט באישום השלישי) אדון בכל אישום בנפרד.

אישום ראשון

הצו

ביום 15.11.2012 חתם אלוף פיקוד העורף על הצו ת/1, במסגרתו נקבע, בין היתר:

"למר ואנונו (הנאשם - י.מ.) אסור, ללא קבלת אישור מראש, בכתב, לקיים קשרים או להחליף ידיעות בכל דרך שהיא עם אזרחים ו/או תושבים זרים, בכל עניין ובכל נושא, לרבות באמצעות צ'טים באינטרנט"

המפגש

על פי עדותו של השוטר יונתן ועקנין ודו"ח הפעולה אותו ערך, ת/11, ביום 21.4.13 בסמוך לשעה 21:00, נפגש הנאשם במלון "ג'רוזלם הוטל" עם שני אזרחי ארה"ב, גב' Karin Huster ומר William Dienst (צילומי דרכוניהם הוגשו וסומנו ת/12).

על פי הודעת הנאשם ת/2, הנאשם ידע כי מדובר בשני אזרחים אמריקאים (ש' 16) והוא תיאם את המפגש מראש בדואר אלקטרוני (ש' 66-71). הנאשם גם אישר בעדותו לפני, כי הפגישה האמורה תואמה מראש (ר' פרוטוקול ישיבת יום 22.12.16, ע' 14, ש' 9-14).

טענות ההגנה

לטענת ההגנה, האישום הוגש בחוסר תום לב, על מנת להקשות על הנאשם בעתירה לביטול הגישת המשפט העליון לביטול ההגבלות החלות עליו. בעניין זה הפנה ב"כ הנאשם לכך שהאישום הוגש שלוש שנים לאחר הארוע, וזמן קצר לפני דיון שנקבע בעתירתו.

עוד נטען, כי צווים מאוחרים צמצמו את ההגבלה, באופן שהותר לנאשם לקיים מפגשים אקראיים עם זרים, בתנאי שיארכו לא יותר מ- 30 דקות. משכך, חלה הוראת סע' 4 לחוק העונשין, לפיו "**נעברה עבירה ובוטל בחיקוק האיסור עליה - תבטל האחריות הפלילית לעשייתה**".

דיון והכרעה

אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם הפר את הצו בכך שנפגש עם שני אזרחי ארה"ב ללא היתר מראש.

לא ראיתי, כי הגשת האישום נגד הנאשם נועדה להקשות על הנאשם בעתירה לביטול צווי ההגבלה, או כי האישום הוגש בחוסר תום לב ומטעמים פסולים. אכן, ניתן היה לצפות שהמאשימה תשלם הטיפול בתיק שאין בו מורכבות יוצאת דופן בפרק זמן קצר יותר מאשר שלוש שנים. במיוחד הדברים אמורים לאור העובדה שהמאשימה טרחה והגישה כחודש לאחר הגשת כתב האישום, בקשה לקבוע מועד קרוב לתחילת המשפט, דבר המלמד על חשיבות יתרה אותה מייחסת המאשימה לתיק זה. ועם זאת, חזקת תקינות פעולתה של הרשות לא נסתרה, ומלבד הערכות ותחושות של ההגנה, לא הוצג על ידי הנאשם בסיס לטענות בענין חוסר תום ליבה של המאשימה או מניעים נסתרים להגשת האישום.

גם בטענה כי הצו ת/1 משול לחיקוק שבוטל לא מצאתי ממש: אמנם צווי ההגבלה המאוחרים (למשל ת/6 מיום 28.5.15), צומצמו והתירו לנאשם להפגש עם זרים, אך בסייג שמדובר "**בשיחה חד פעמית המתקיימת פנים אל פנים שלא תוכננה מראש**" (ההדגשה שלי). במקרה שלפני, הנאשם תיאם את הפגישה מראש באמצעות דואר אלקטרוני, ועל כן הפגישה אינה מותרת גם על פי הצווים המאוחרים.

יתרה מכך, גם לו היה הצו מבוטל בהמשך, לא היה בכך כדי לאיין את הפליליות שבהפרתו. אין מדובר באיסור כללי אשר בוטל, אלא בהוראה אישית לנאשם, המבוססת על הערכת הסיכון הטמון בו בנקודת זמן מסוימת. כל עוד לא בוטל הצו, היה על הנאשם לציית לו.

לאור זאת מרשיע את הנאשם במיחוס לו באישום הראשון.

אישום שני

הצו

ביום 15.11.2012 חתם אלוף פיקוד העורף על הצו, ת/3, במסגרתו נקבע, בין היתר:

"עליו (הנאשם - י.מ.) להודיע 48 שעות מראש אם ברצונו להחליף מקום מגורים ולמסור את הכתובת החדשה בה בכוונתו להתגורר. הודעה תמסר למפקד תחנת המשטרה הסמוכה למקום מגוריו"

מעבר הדירה

על פי דו"ח פעולה של השוטר מאיר טוטיאן מיום 7.9.14 (ת/4), באותו יום בשעות הבוקר נערכה ביקורת שנועדה לוודא כי הנאשם עודו מתגורר בכתובת הידועה לרשויות, בדירה 403 בקומה 4. בביקורת עלה, כי הנאשם עבר להתגורר בדירה אחרת באותו בנין, דירה 504 בקומה 5.

הנאשם אישר בהודעתו ת/5, כי שבועיים קודם לביקורת עבר בין הדירות. לדבריו לא דיווח על המעבר, משום שסבר שאין בכך צורך, שכן כתובתו לא השתנתה, אלא רק עבר בין דירות באותו הבנין. דברים דומים גם אמר בעדותו לפני. לדברי הנאשם, בעבר היה לו איש קשר במשטרה לצורך קיום המגבלות שהוטלו עליו בצווים, אך באותה העת לא היה לו איש קשר זמין. הנאשם אישר בחקירתו הנגדית, כי לו היה לו איש קשר זמין, היה מודיע לו על מעבר הדירה.

טענות המאשימה

ב"כ המאשימה הפנה לכך, שעל פי הצו, על הנאשם לדווח על שינוי "מקום המגורים" ולא על שינוי כתובת, ועל כן טענתו של הנאשם שלא שינה כתובת, אינה רלוונטית. בהקשר זה הפנה לדברי הנאשם, כי לו היה לו איש קשר עם המשטרה, היה מדווח על המעבר.

טענות ההגנה

ב"כ הנאשם טען, כי מעבר הדירה אינו מהווה עבירה של הצו, שכן נשאר לגור באותו בנין וכתובתו לא השתנתה. עוד טען, כי גם אם הדבר מהווה הפרה של הצו, מדובר בהפרה מינורית, המקימה לו הגנה של זוטי דברים או הגנה מן הצדק. בהקשר זה הפנה גם לשיהוי שבהגשת כתב האישום.

דין והכרעה

הנאשם עבר בין שתי דירות באותו בנין, מבלי לדווח על כך, למרות צו שחייב אותו לדווח על שינוי מקום מגורים. המעשה מהווה הפרה של הצו, שכן דירות שונות, גם אם באותה הכתובת, הן מקומות מגורים שונים. לפיכך עבר הנאשם עבירה.

ועם זאת, סעיף 34 לחוק העונשין קובע, כי: **"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"**.

בנסיבות הענין, ראיתי כי המקרה חוסה תחת הגנת זוטי הדברים: הנאשם אמנם שינה מקום מגורים, אך השינוי הוא מינורי ומתבטא במעבר בין שתי דירות באותו בנין. משכך, אמנם היה עליו לדווח על כך, והמנעותו מדיווח מהווה הפרה של הצו, אך מדובר בהפרה בעלת אופי "טכני", ולא מעבר לכך, שהרי מטרת הדיווח היא לאפשר לרשויות לאתר את הנאשם, ויכולת זו לא נפגעה. מדו"ח הפעולה ת/4 עולה בבירור, כי השוטרים אתרו את דירת הנאשם ללא כל מאמץ, קומה אחת מעל דירתו הקודמת.

מעשה קל ערך, אשר אין בו פגיעה של ממש בערכים מוגנים, אינו אמור לשאת חותם של פליליות. ר' למשל ע"פ

לאור זאת מזכה את הנאשם מהאישום השני.

אישום שלישי

הצו

ביום 15.11.2012 חתם אלוף פיקוד העורף על הצו ת/6, במסגרתו נקבע, בין היתר:

"למר ואנונו (הנאשם - י.מ.) אסור למסור לכל אדם מידע מסווג שהגיע אליו מתוקף עבודתו בקמ"ג. איסור זה חל על מידע מסווג, אף אם מר ואנונו מסר מידע זה בעבר".

מסירת המידע

בסמוך ליום 4.9.15 התראיין הנאשם לחדשות הערוץ השני. במהלך הראיון אמר הנאשם למראיין משפט, אשר תוכנו פורט במסמך נפרד, העוסק בנשק גרעיני אשר המדינה לכאורה מחזיקה בו. משפט זה נאסר לפרסום על ידי הצנזורה (להלן: **המשפט החסוי**) ועל פי כתב האישום, האמור במשפט נודע לנאשם בתוקף עבודתו בכור.

אדגיש, כי האישום הוא רק בשל המשפט החסוי, אשר תוכנו פורט בנספח הסודי לכתב האישום, ואין כל טענה ביחס ליתר הדברים אותם אמר הנאשם בראיון, אשר הותרו לפרסום על ידי הצנזורה (תמלילו של הראיון הוגש וסומן ת/7).

גרסת הנאשם

הנאשם הודה, כי אמר לכתב את המשפט החסוי. בשתי הודעות משטרתיות אשר נגבו ממנו בימים 10.9.15 ו- 16.9.15 (ת/8 ו-ת/9) אמר הנאשם, כי יצא מהנחה כי הראיון יועבר לצנזורה, וכי התייעץ בעו"ד פלדמן בטרם התראיין.

בהודעה משטרתית שלישית אשר נגבתה מהנאשם ביום 13.1.16 (ת/10) אמר, כי המידע שמסר בראיון אינו סודי, ומדובר בחזרה על דברים שפורסמו כבר לפני 30 שנה. מספר מלים בהודעה זו הושחרו, ועל כן קשה לעקוב אחרי תוכן הדברים בהודעה.

בעדותו לפני אמר הנאשם, כי המשפט החסוי אותו אמר בראיון אינו מבוסס על דברים שנודעו לו במהלך עבודתו בכור. לדברי הנאשם, בעבודתו בכור הוא עסק בייצור חומרים גרעיניים שונים, אך לא ידע האם נעשה בהם שימוש לצורך יצור נשק גרעיני. הנאשם הדגיש, כי המשפט החסוי התבסס על דברים שאמרו לו מדענים מטעם העיתון הבריטי, לאחר שתואר באוזניהם את עבודתו בכור, אך לא על ידיעה אישית שלו המבוססת על דברים בהם עסק במהלך עבודתו בכור.

עוד טען הנאשם, כי יצא מהנחה שדבריו בראיון יועברו לצנזורה בטרם יפורסם הראיון, ואף סבר כי חלק מאנשי צוות הטלוויזיה הם למעשה "סוכני שב"כ".

טענות המאשימה

ב"כ המאשימה טען, כי הנאשם הפר את הצו ת/6 ביודעין ובכוונה וביקש לדחות את טענת הנאשם כי המשפט החסוי

אותו אמר בראיון אינו מבוסס על מידע שנחשף לו במהלך עבודתו בכור. בהקשר זה הפנה לכך שטענת הנאשם, לפיה המשפט החסוי אינו מבוסס על מידע שהגיע אל הנאשם במהלך עבודתו בכור, עלתה לראשונה בעדותו של הנאשם ואף לא נשמעה בתשובתו לאישום.

על מנת לבסס את הטענה כי המשפט החסוי מבוסס על מידע שהגיע אל הנאשם במהלך עבודתו, הפנה ב"כ המאשימה להכרעת דינו של בית משפט זה בת"פ (שלום ירושלים) 1934/05, כב' ס. הנשיא יואל צור. בפסקה 44(ג) להכרעת הדין נקבע, כי ביום 13.8.04 התראיין הנאשם לעיתונאית זרה מארה"ב ומסר לה פרטים אשר לדבריו ידועים לו מעבודתו בכור, אשר על חלקם חזר הנאשם גם בראיון מושא האישום.

טענות ההגנה

טענתה המרכזית של ההגנה היא, כי המאשימה לא הציגה כל ראיה שהמידע שנכלל במשפט החסוי הגיע לנאשם במהלך עבודתו. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לכך שהמאשימה לא העידה את נציג שירותי הבטחון אשר נרשם כעד תביעה, ובכך ויתרה על האפשרות להוכיח כיצד נודע לנאשם תוכנו של המשפט החסוי.

עוד טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם יצא מהנחה שהראיון יעבור צנזורה, ועל כן סבר כי לא יגרם כל נזק כתוצאה מאמירת המשפט בראיון.

דין והכרעה

מקור המידע

על פי הצו, נאסר על הנאשם למסור "**מידע מסווג שהגיע אליו מתוקף עבודתו בקמ"ג**". המחלוקת שבין הצדדים היא, האם המשפט מבוסס על מידע שהגיע אל הנאשם בתוקף עבודתו. אקדים מסקנה לסקירה ואומר, כי אין לפני ראייה שהמשפט החסוי מבוסס על מידע שהגיע לנאשם מתוקף עבודתו, ועל כן דינו של הנאשם להיות מזוכה מאישום זה.

כהערה מקדימה אומר, שצו הגבלה יש לפרש בצמצום ובזהירות, שהרי יש בו פגיעה ישירה בחירות הפרט. במיוחד דברים אמורים, כאשר הצו הוא אישי כלפי הנאשם. טעם נוסף לגישה פרשנית זו, הוא שהצו מנוסח על ידי הרשות. בשונה מדבר חקיקה, הרשות יכולה לשנות את נוסחו של הצו ולהתאימו לצרכיה בכל עת וללא קושי. שוני נוסף בין צו הגבלה ובין דבר חקיקה הוא, שאין ביד הקורא כל כלים פרשניים להבנת הצו, מלבד לשונו. על כן, יש להצמד ללשון הצו ולא להרחיב את האיסורים מעבר לאמור בו.

וכאמור, מנסח הצו בחר לאסור על הנאשם למסור "**מידע מסווג שהגיע אליו מתוקף עבודתו**". הבחירה במלים "**מתוקף עבודתו**" מלמדת, כי מנסח הצו לא אסר על הנאשם למסור מידע מסווג הנוגע לכור ואף לא אסר עליו למסור מידע מסווג הנוגע לעבודתו של הנאשם. נאסר על הנאשם למסור אך ורק מידע מסווג שהגיע אליו במהלך ביצוע עבודתו, ולא מעבר לכך.

המאשימה לא הציגה כל ראיה, האם המידע שבמשפט החסוי הוא מידע אשר הגיע אל הנאשם במהלך ביצוע עבודתו אם לאו.

הנאשם העיד לפני, כי במסגרת עבודתו עסק ביצור חומרים מסוימים, אך לא ידע למה הם משמשים, עד אשר נאמר לו על ידי מדענים מטעם העיתון הבריטי כי החומרים נועדו ליצור נשק גרעיני. הנאשם טען, כי דבריו במשפט החסוי מהווים חזרה על הדברים ששמע מאותם מדענים ומבוססים עליהם ולא על מידע שהגיע אליו במהלך עבודתו - וטענה זו לא נשללה.

אכן, עדות הנאשם בענין זה נכבשה זמן רב. הנאשם העלה טענה זו לראשונה כאשר העיד, ועל כן משקל דבריו בנקודה זו מועט - אך גם אם משקל עדותו של הנאשם נמוך, אין הדבר ממלא את החוסר שבראיות המאשימה. חזקה על המאשימה, כי יכלה להוכיח בנקל האם במסגרת עבודתו של הנאשם הוא נחשף למידע שבמשפט החסוי. יתרה מכך, גם לאחר שהעיד הנאשם, המאשימה לא בקשה להציג ראיות הזמה לענין זה. המנעותה של המאשימה מלהציג ראיות בענין זה פועלת לחובתה.

לא מצאתי ממש בטענת המאשימה, שעלתה בסיכומיה, כי סעיף 44(ג) להכרעת הדין בת"פ 1934/05 מהווה ראיה לכך שהמידע שבמשפט החסוי הגיע לנאשם מתוקף עבודתו ואפרט:

ראשית, מושכלות יסוד הן, כי ממצאים שנקבעו בהליך פלילי אחד, אינם יכולים לשמש בהליך פלילי אחר. ר' למשל ת"פ (מחוזי תל אביב) 40193/02 מדינת ישראל נ' אביזמיל:

"מן המקובלות אצלנו, מעיקרי המשפט הפלילי ודרך הוכחתו, היא כי קביעות עובדתיות של בית-משפט במשפט פלילי אחד, אינן יכולות לשמש להוכחת עובדות אלה במשפט אחר. כמובן מאליו הוא כי אי אפשר להביא קביעות כאלה, כדי לשכנע את בית-המשפט האחר, בעת שהוא נזקק למסכת העובדתית במשפט המתנהל בפניו.

ראה לדוגמה, את שאמר השופט בך בע"פ 648/87 סבן נ' מדינת ישראל [7], בעמ' 674:

"קביעותיו העובדתיות של בית-משפט אחד במשפט פלילי המתנהל נגד פלוני אינן יכולות להוות בסיס לממצאים במשפט פלילי של אלמוני, אשר נערך לפני שופט אחר, אפילו מואשמים פלוני ואלמוני בעבירות דומות אשר בוצעו במסגרתה של אותה משימה פלילית. השופט במשפטו של פלוני קבע את מימצאיו על סמך העדויות שהובאו לפניו ועל פי התרשמותו מהעדים, אשר נחקרו לפניו על ידי באי-כוח הצדדים, וקביעותיו העובדתיות אינן משמשות כלל ראיה קבילה במשפטו של אלמוני."

שנית, בת"פ 1934/05, אליו הפנתה המאשימה, נדונה הפרה של צו שונה בתכלית, אשר אסר על הנאשם "לקיים קשרים או להחליף ידיעות, בכל דרך שהיא, עם אזרחים או תושבים זרים". הנאשם הורשע על עצם השיחה עם עיתונאית זרה, ולא משום שמסר לאותה עיתונאית "מידע מסווג שהגיע אליו בתוקף עבודתו".

בית המשפט אף הדגיש, בסעיף 44 להכרעת הדין, כי כלל אינו דן בשאלה האם המידע אותו מסר הנאשם נכון או לא - והרי אם הנאשם מסר לעיתונאית מידע שאינו נכון, ממילא ברור שהמידע לא הגיע לנאשם מתוקף עבודתו.

משכך, השאלה מה מקור המידע שמסר הנאשם לאותה עיתונאית לא היתה רלוונטית לצורך הכרעת הדין, והבאת תמצית הראיון בסעיף 44(ג) להכרעת הדין היא בגדר הערת אגב שלא היתה דרושה להכרעה. ככל שהמאשימה מבקשת להסתמך על אותו ראיון, שנערך בשנת 2004, כראיה לאופי המידע המסווג שהנאשם נחשף לו במהלך עבודתו בכור,

לכל הפחות היה עליה להציג את תוכנו המלא של אותו הראיון, ולא להסתפק בהפניה לתמציתו במסגרת הכרעת דין בהליך אחר.

למעלה מן הדרוש אומר, כי הנאשם עומת בחקירתו הנגדית עם האמור בהכרעת הדין, והכחיש כי אמר לכתבת שהדברים ידועים לו מעבודתו בכור. לדבריו הדברים נכתבו על ידי העיתונאית ואינו אחראי להם - ודבריו בנקודה זו מתקבלים על הדעת (פרוטוקול ישיבת יום 22.12.16, ע' 17 למטה).

מהאמור למעלה עולה, כי אין לפני ראייה מהיכן הגיע אל הנאשם המידע שנמסר במשפט החסוי. גם אם סביר להניח שיש ממש בטענת המאשימה, כי המידע האמור הגיע לידי הנאשם במסגרת עבודתו, אין בכך כדי לבסס מסקנה עובדתית ברמה הנדרשת בהליך פלילי, וגם אין בכך כדי להעביר אל הנאשם את הנטל לסתור אפשרות זו.

ביקורת הצנזורה

שני הצדדים התייחסו באריכות לשאלה, האם הנאשם ידע מראש שדבריו בראיון יבדקו על ידי הצנזורה, וככל שסבר כך, מה משמעות הדבר. לאור קביעתי למעלה, כי לא הוכח שהנאשם מסר מידע שהגיע אליו מתוקף עבודתו, השאלה מתייתרת.

שאלת הבחינה הצנזוראלית כלל אינה נוגעת לשאלת הפרת הצו. הצו אסר על הנאשם למסור מידע מסווג שהגיע אליו בתוקף עבודתו, ללא קשר לשאלה למי ימסור את המידע והאם המידע יפורסם או יפסל לשידור.

ועם זאת אומר, כי טענת הנאשם לפיה, בעת שהתראיין לערוץ חדשות ישראלי יצא מהנחה שדבריו יבדקו על ידי הצנזורה, נראית משכנעת. הערוץ השני, כמו כל כלי תקשורת ישראלי אחר, כפוף לדין וחייב להעביר לצנזורה הצבאית כל ידיעה שתוכנה קשור לכור, ואכן הראיון נבדק על ידי הצנזורה הצבאית.

סיכום - אישום שלישי

לא הוצגה כל ראייה, כי המידע שנכלל במשפט החסוי הגיע אל הנאשם בתוקף עבודתו בכור. אמנם מדובר בהנחה סבירה, אך טענת הנאשם שהמידע הגיע אליו לאחר סיום עבודתו בכור, לא נשללה.

לפיכך נותר ספק ממשי באשמת הנאשם באישום השלישי, והוא מזוכה ממנה.

סיכום

מרשיע את הנאשם במיוחס לו באישום הראשון ומזכה אותו מהמיוחס לו באישומים השני והשלישי.

ניתנה היום, כ' טבת תשע"ז, 18 ינואר 2017, במעמד הצדדים